

faa til mig, at jeg skulde afgive et Løfte om, naar for Fremtiden ved Sorø Akademi Jorblodder bleve ledige — det var endogsaa større Ring, Hovedgaarde tror jeg, han ogsaa talte om, — skulde forpligte mig til, give Erklæring om, at jeg vilde bortforpagte disse ved Auktion. En saadan Erklæring agter jeg ikke at afgive, jeg vil tage ethvert enkelt Tilfælde under Overveielse og handle, som jeg i ethvert Tilfælde finder det forsvaret, jeg har ikke ifinde at give noget Løfte i saa Henseende. — Jeg glemte igaar, da jeg omtalte Theatret, at erklære mig enig med den ærede Ordfører i den Fortolkning, som han ganske rigtig antog, var den rette af den nye Anmærkning, jeg har foreslaaet i Aar optaget paa Theatrets Budget. Det har ikke nogenfinde været min Mening at anmode om Ret til af det Besparede af Honorarsummen at bruge til Alderdomsforsørgelse, men kun omvendt. Som Følge af denne Erklæring fra min Side antager jeg ikke, at man kan have Noget imod den Forandring, som er foregaaet med den første Anmærkning, og jeg antager, man vil finde sig beroliget ved denne Erklæring fra min Side, hvad den sidste angaar. Men hvis man endelig vil have det formelt udtrykt, kan det jo forandres i den Retning, jeg har angivet. — Jeg kommer da til Spørgsmaalet om Understøttelsen til Kunstnere og Videnskabsmænd. Som det vil være det høie Thing bekendt, som jeg ialtfald erklærede for det høie Thing igaar, har jeg fra Først af ikke tænkt mig, at de to Malere, Professor Simonsen og Genremaler Sonne, just skulde opføres paa denne Konto A. I, jeg havde tænkt mig, at de skulde opføres paa Konto A. II., men paa den anden Side kan jeg meget godt gaa ind paa, at de optages paa Konto A. I., og det begrundes jeg derpaa, at disse Malere som Slagmalere, som Fremstillere af Bedrifter fra vore Krige, have større national Betydning, hvilket kan gjøre dem fortjente til at komme paa denne Konto; det er min Grund til at kunne gaa ind paa, hvad Flertallet har foreslaaet. Hvad de faste Understøttelser angaar, maa jeg noget bestemtere, end jeg gjorde igaar, udtale mig imod Mindretallets Forslag, at der ekstraordinært for 3 Aar skal bevilges Administrationen 2,000 Kr. til to bestemte Mænd. Det er nemlig inod hidtilværende Stik og Brug. De faste Understøttelser ere almindeligvis blevne bevilgede til bestemte Personer; det har sin Mislighed; men det kan ikke ret godt være anderledes det maa jeg anerkjende. Derimod have de midlertidige Understøttelser altid fuldt ud været frit stillede til Ministerens Raadighed, naturligtvis indenfor de almindelige Grænser, som man engang for nogle Aar siden er blevne enig om ved Forhandling mellem Ministeren og Finantsudvalget; men Personer ere overfor de midlertidige Understøttelser aldrig blevne nævnte. Jeg er derfor ved nærmere

at tænke derover meget bestemt kommen til at maatte anbefale det høie Thing ikke at bevilge mig de 2,000 Kr. paa den Maade, et æret Mindretal af Udvalget ønsker. Jeg maa altsaa anbefale Udvalgets Flertals Forslag, siden jeg ikke kan vente, at man fuldtud vil give mig paa dette Punkt, hvad jeg selv har forlangt. Det ærede Medlem for Langeland (Brandes) har omtalt de to Historikere, som jeg har begjæret fast Understøttelse til, og han har ment, at der kan være Andre, der kunne være ligesaa berettigede som disse to. Jeg vil ikke her komme ind paa en Undersøgelse af dette rent personlige Spørgsmaal; det finder jeg ikke hensigtsmæssigt. Jeg har fundet, at disse to Mænd være vel fittede til at faae en saadan Understøttelse, og det glæder mig, at Flertallet af Finantsudvalget i saa Henseende har været enig med mig. Naar det ærede Medlem særlig do-lerede over, at der i Anmærkningerne til Finantslovforslaget om den ene af disse Mænd er brugt følgende Udtryk: „Han har nu paabegyndt en udførlig Fremstilling af Hertugdømmet Slesvigs Historie, der hidtil saagodisom aldrig er blevne behandlet i Sammenhæng fra dansk Side og i dansk Aand,“ og han da mente, at det var et galt Udtryk, et Udtryk, som paa en upassende Maade henvendte sig til en falsk national Følelse, saa beder jeg ham være overbevist om, at dette har ikke været min Mening, da jeg lod Anmærkningerne affatte. Han udtalte, at det, hvorpaa det kom an, var, at Historien blev skreven sandt, og ikke at den blev skreven fra et dansk Standpunkt. Ja, det er ganske rigtigt, men jeg maa dog tillade mig at sige, at Alt i denne Verden afhænger som bekendt af de Dine, der se paa det; man skal søge Sandheden, men at finde den absolute Sandhed i historiske Forhold er en Umulighed, saa at hvilkensomhelst Historie, hvor det ikke angaar rent realistiske Fakta, kan skrives i forskjellig Aand og kan dog være sand menneskelig, relativt taget. Den absolute Sandhed kan, som sagt, ikke naas paa dette Omraade, hvor god Billie man ogsaa kan være. Jeg tror derfor, at det kan være fuldt berettiget, naar der fra dansk Side skrives et gammelt dansk Lands Historie, at den da skrives fra et dansk Synspunkt. Det kan ikke være Andet og bør heller ikke være anderledes. — Jeg kommer nu til Spørgsmaalet om Bisittatsreisen i Grønland, hvorom der er blevet talt temmelig vidtløftig. Jeg har indtil nu ikke kunnet forstaa — heller ikke efter at have hørt det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen) — hvorfor man modsætter sig den Ting. Det forekommer mig saa naturligt og rimeligt, at Administrationen ønsker at sende en Mand op til Grønland for at visitere de derværende kirkelige Embedsmænd og samtidig undersøge Forholdet mellem Missionen og Handelen, og jeg vil sige til Beroligelse for det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen), at for-